

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. M. D.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 12. 2004, č. j. 59 Az 45/2004 -54,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR ze dne 27. 3. 2003, č. j. OAM-8849/VL-16-P17-2001. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel uplatňuje kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“), když namítá, že v řízení před žalovaným správním orgánem byl při zjišťování skutkové podstaty porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Pro nedostatek důvodů považuje dále stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, jak má na mysli ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel nesouhlasí se závěry soudu o tom, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu.

Stěžovatel má za to, že při zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Stěžovatel se cítí být zkrácen na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu ze strany žalovaného správního orgánu. Pro tyto vytýkané vady řízení měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, stěžovatel požádal o azyl s ohledem na režim, který panuje ve Vietnamu a kterým jsou potlačována základní lidská práva a svobody. Stěžovatel s tímto režimem nesouhlasí a morálně ho odmítá. Stěžovatel má obavy, že vzhledem ke svému dlouhodobému pobytu v ČR a vzhledem k tomu, že požádal v ČR o azyl, mu hrozí v případě návratu do Vietnamu pronásledování ze strany státních orgánů.

Stěžovatel dále namítá, že žalovaný ani krajský soud při svém rozhodování nepřihlédli k informacím ohledně situace ve Vietnamu, ze kterých vyplývá, že výsledky vládního snažení o dodržování lidských práv zůstávají špatné a vláda pokračuje v jejich vážném porušování. Z tohoto stěžovatel usuzuje, že obavy z pronásledování ve Vietnamu jsou odůvodněné.

Taktéž ve vztahu k udělení humanitárního azylu nezkoumal krajský soud rozhodnutí žalovaného dostatečným způsobem. Žalovaný se ve svém rozhodnutí omezil na pouhé konstatování, že v případě stěžovatele nebyly shledány důvody k udělení azylu z humanitárního důvodu. Tento svůj závěr však žádným způsobem neodůvodnil.

Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu.

Stěžovatel žádá soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 5. 9. 2001. V žádosti stěžovatel tvrdil, že svoji vlast opustil dne 1. 7. 2001 z ekonomických důvodů. Dodal, že v jeho zemi není demokracie, je tam chudoba a on neměl zaměstnání. Dále uvedl, že nesouhlasí s politikou ve Vietnamu.

V pohovoru ze dne 31. 10. 2002 provedeného za přítomnosti tlumočnicka z vietnamského jazyka stěžovatel znovu uvedl, že nesouhlasí s politikou ve Vietnamu a upozornil na porušování lidských práv. Potvrdil, že své názory skrýval a nezveřejňoval je. Sdělil, že v ČR studoval v letech 1994 - 1997. V roce 1999 se vrátil do vlasti, kde byl dlouhodobě nezaměstnaný. Stěžovatel vyslovil určitou obavu z možných problémů v případě návratu do vlasti, a to z důvodu, že v České republice požádal o azyl. Se státními orgány nikdy problémy neměl.

Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 27. 3. 2003 rozhodnutí, kterým neudělil stěžovateli azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a zároveň vyslovil, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel v průběhu azylového řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažoval. Důvodem podání žádosti o azyl byly v případě stěžovatele nespokojenost s politickou situací ve Vietnamu, rovněž nespokojenost se stavem dodržování lidských práv a taktéž problémy

ekonomické. Po posouzení osobní situace a poměrů stěžovatele neshledal žalovaný taktéž důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 odst. 1 a 2 a taktéž pro udělení azylu humanitárního ve smyslu ustanovení § 14 azylového zákona.

Stěžovatel rozhodnutí žalovaného dne 22. 5. 2003 napadl žalobou. V této vytkl žalovanému, že nedostatečně zjistil skutkový stav, když neposoudil situaci ve Vietnamu. Krajský soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal a došel k závěru, že žaloba je důvodná a proto dne 5. 9. 2003 rozsudkem č. j. 59 Az 361/2003 - 20 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Žalovaného v odůvodnění zrušujícího rozsudku zavázal, aby doplnil zjištění skutkového stavu, a to případně provedl další důkazy, aby mohl řádně posoudit naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Rovněž žalovanému uložil, aby si při posouzení překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona opatřil aktuální důkazní prostředky.

Proti výše uvedenému rozsudku podal žalovaný dne 17. 9. 2003 kasační stížnost. Nejvyšší správní soud v Brně o kasační stížnosti dne 30. 6. 2004 rozhodl tak, že rozsudek krajského soudu č. j. 59 Az 361/2003 - 20 zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud došel k závěru, že v řízení před žalovaným stěžovatel netvrdil žádné důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, neučinil tak ani v žalobě. Žalovaný všechny důvody, které stěžovatel uvedl, zhodnotil a posoudil. K posouzení překážky vycestování Nejvyšší správní soud konstatoval, že aktualizace důkazních prostředků (zpráv) k době rozhodování by byla vhodná, jejich doba vydání však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného, nevznikly-li pochybnosti o tom, že se situace v zemi původu stěžovatele významným způsobem od jejich vydání do rozhodnutí žalovaného změnila. Za této situace se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu o tom, že je nutné, aby se žalovaný zabýval podrobně skutečnostmi uvedenými stěžovatelem z hlediska naplnění pojmu odůvodněného strachu z pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud zhodnotil, že ve skutečnostech, které stěžovatel sám uváděl, nelze spatřovat ohrožení života či svobody stěžovatele z důvodu jeho politického přesvědčení, tedy důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, ani překážku vycestování dle ustanovení § 91 odst. 1 citovaného zákona.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu znovu ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 59 Az 45/2004 - 54 dne 22. 12. 2004 tak, že žalobu stěžovatele zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V projednávané věci je z obsahu kasační stížnosti patrné, že stěžovatel nebrojí a nenamítá, že by krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, když z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že v řízení před žalovaným správním orgánem byl při zjišťování skutkové podstaty porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit a dále namítá bez konkrétního odkazu na kasační důvod

ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. i nesprávné právní posouzení, pokud nesouhlasí se závěrem soudu o tom, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu.

Kasační stížnost je s ohledem na výše uvedené nepřipustná.

Pokud stěžovatel napadl kasační stížností rozsudek krajského soudu, jímž tento soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho rozhodnutí na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšším správním soudem zrušeno, za situace, kdy stěžovatel nepodává kasační stížnost z jediného přípustného důvodu, a to nerespektování právního názoru Nejvyššího správního soudu soudem krajským, je na místě aplikovat ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost stěžovatele odmítnout jako nepřipustnou (§ 46 odst. 1 písm. d s. ř. s.).

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu